

АБОНАМЕНТЪ:

Въ лгара, за 6 м. — 7 л.
за странство . . . — 14 л.
Идний Брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАН

Издава понеделникъ, сряда и петък

ОБЯВЛЕНИЯ:

На IV стр. 15 ст. на кв. см

Адресъ:

Дирекция на в. „Добруджа“
г. Бабаагъ

Платятъ напредъ

251 Градската библиотека

Ва:

Мемоарътъ на добруджанци. — Положението по бойнитъ фронтове. — България и Ромъния. — Прѣгледъ на пресата.
— Изъ Добруджа. — Изъ чужбина. — Бакжнанъ за България. — Изъ Русия. Хроника и пр.

До прѣдставителитъ на държавитъ, призвани да въдворятъ миръ между народитъ.

М Е М О А Р Ъ

отъ Прѣдставителитъ на Добруджа.

IV.
(Продължение)

Органитъ на ромъската консервативна партия „Timpu“, бр. 26 отъ 26.I 1878 г., въ уводна статия казва: „Цѣла Ромъния е разположена на лѣвия брѣгъ на Дунавъ и въ полуженето, което имаме сега, притежаване той брѣгъ до Черно-море. Споредъ териториалната провѣна, която ни се прѣдлага, ще слѣдваме лѣвия брѣгъ на Дунавъ до Галацъ и отъ тамъ ще минемъ на дѣния и ще притежаване далечъ отъ насъ, раздѣлено 4—5 мѣсеца чрезъ дунавскитъ ледове, едно кѣсче отъ България, всѣкога завиждано, желано отъ новата държава, и по късно, може би, взето назадъ, защото всѣко нѣщо, което не е естествено, не е трайно. Отъ онова, което ни се прѣдлага, ние нѣмаме интереса да претендираме освѣтъ за частта, която ни принадлежи, която е била винаги наша и която не е нито България, нито Добруджа, а чисто частъ отъ Бесарабия. Тая частъ е Дунавската дѣлта съ Еллия, Оулина и Св. Георги, островцѣтъ въ тѣя три рѣкава, морскитъ острови, които стоятъ срѣщу тѣхъ, и Зинийскитъ островъ“.

На 25 февруарий (9 мартъ) 1878 г. ромъското правителство подава до Великитъ сили мемоаръ, въ който заявява, че не приема да раздѣли Бесарабия съ Добруджа, защото владѣнието на посѣдната „ще съставлява едно усложнение, едно брѣже и една постоянна опасност“¹⁾. Повикани въ заседанието на Берлинския конгресъ на 1 юлий 1878 г. „да изложатъ исканията и правата на Ромъния“, ромъскитъ пълномощници Михаилъ Коглинчау и Иванъ Братяну развиватъ прокараниятъ въ мемоара гледища и не изказватъ никакви претенции за Добруджа²⁾.

Богато рѣшението на Берлинския конгресъ относно Добруджа и Бесарабия става извѣстно, въ Ромъния се подига буря отъ негодувания и протести. Омо министритъ Коглинчау и Братяну и тѣхнитъ най-близки приятели отстъпватъ отъ първоначалното си становище по бесарабския и добруджанския въпрос и се мнчатъ да намерятъ доводи, за да убѣдятъ своитъ съотечественици, че Добруджа е една живена необходимостъ за Ромъния. Въ отговоръ на тѣхнитъ доводи 46 депутати отъ камарата се събиратъ на частно, заседание и приематъ слѣдната резолюция:

„Камарата, като изслуша отговора на правителството и като напоява на единодушното рѣшение на народното прѣдставителство отъ 26 януарий 1878 г., протестира противъ раздѣляването на държавата чрезъ вземането на Бесарабия отъ Русия и, като счита, че каквото и да е присъединяване на територия отъкъдъ Дунавъ не е въ интереса на Ромъния и че бѣде причина за бѣдещи усложнения и бъркотии, не приема анексиянето на Добруджа къмъ

Ромъния подъ никакво условие и подъ никакво наименование“³⁾.

„Това е, казва депутатътъ N. B. Lăcusteanu, единъ протестъ противъ заграването на Бесарабия отъ Русия, както и единъ отказъ да участвуваме въ подлата търговия, която отчуждава една ромънска земя въ заѣма на едно пространство, населено съ чужди нѣмци, единъ отказъ да станемъ участници на ония, които разпореждатъ инакашето отъ едно чуждо владичество подъ друго на едно население, което принадлежи на себе си, чрезъ нечитане неотчуждаемитъ права на народитъ и чрезъ потъпкване вѣчнитъ принципи на правдата, като ни заставатъ да играемъ двойната роль на жертви и палачи, на ограбени и гробители — университетна роль, която не искаме да играемъ“⁴⁾.

По поводъ цитираната резолюция съобщава депутатъ N. B. Lăcusteanu издава цѣла брошура, въ която, слѣдъ като обора доводитъ на ромъското правителство и слѣдъ като посочва, че Ромъния нѣма никакви права върху Добруджа, заключава:

„Слѣдъ всичко, което изложихме, не приемаме Добруджа.

Отъ географско и етнографско гледище:

„Защото, като е отдѣлена отъ Ромъния не само чрезъ една голѣма рѣка, но и чрезъ няколко рѣки, каквито сѫ различнитъ рѣкави на Дунавъ, които правятъ прѣзъ по-големата частъ на Големата съобщението между тѣя двѣ земи не само твърдъ труденъ, но и почти невъзможно, и като е населена съ едно население, което въ голѣмото си мнозинство е отъ чужда народност и въпроизводство, — тя не ни принадлежи нито географски, нито етнографски.

Отъ гледището на правата на народитъ:

„Защото отстъпването на една територия отъ една държава на друга, дори когато става доброволно, както и по силата на едно завоевание, е чуждо на правитъ идеи.

Защото анексията на една територия къмъ друга може да бѣде законна само тогава, когато е основана на правилно изразената воля на населението отъ тѣя двѣ територии — нѣщо, което не бѣ изпълнено нито отъ Русия по отношение на Бесарабия, нито отъ Ромъния по отношение на Добруджа, безъ което присъединяването на тѣя двѣ земи е едно насилническо завоевание, което ние не трѣбва да допуснемъ, като протавно на нашитъ права.

Отъ политическо гледище:

„Защото онова, въ което се състои и въ което ще се състи нашето политическо значение въ тѣя частъ на Источна Европа, е, че ние сме единъ хомогененъ народъ отъ латински произходъ; защото като нарушаване единството на славянската раса и като отнаме да влѣземъ въ контактъ, да се мѣсимъ съ славянското плѣме отъ България, изгубваме това значение.

„Защото, като вземаме една земя, върху която нѣмаме етнически права, ще оправдаемъ и ще при-

наемъ ограбването, което въ 1775 г. Австрия и въ 1812 г. Русия извърши спрямо насъ.

„Защото, като анексираме Добруджа, една частъ отъ сѣверинска България, ще дадемъ примѣръ за неправдата, която единъ денъ може да се обърне противъ насъ.

„Защото Ромъния не може да владѣе трайно една чужда земя, загравена отъ чуждо завоевателно племе.

„Защото присъединяването на една частъ отъ България къмъ Ромъния ще бѣде една вѣчно отворена рана, една абѣлка за раздоръ между тѣя двѣ държави, които ще бѣде постоянно и успѣшно експлоатирана отъ ония, които иматъ интересъ да ни видятъ въ вражди и въ конфликти съ българитъ.

„Защото това ще породни въ недалечно бъдеще единъ новъ българинъ въпросъ, съ който постоянно ще се размнчатъ работитъ на Истокъ отъ ония, които търсятъ ловъ въ мѣтна вода“⁵⁾. (слѣдва).

¹⁾ Dobrogea de N. B. Lăcusteanu. Representatul colegiului II de Romanati in Adunarea Legislativa. Bucuresci. 1878 стр. 86, 87 и 88.

Положението на бойнитъ фронтове.

Бюлетенъ отъ Щаба на Дѣйствующата армия
за 9. II 1918 г.

Македонски фронтъ. Западно отъ Битоля при с. Градешница източно отъ р. Черпа и въ Мылеско за извѣстно време артилерийската стрѣла бѣше по сѣверна. Нѣколко англійски пѣхотни отдѣленни, които се опитаха да доближатъ линията на нашето охранение източно отъ Варвара и западно отъ Сересъ бѣха прогнани съ огънь. Неприятелски монитори отъ Орфакския вѣлики обстрѣлаха безрезультатно позицитъ при устието на Струма.

Добруджански фронтъ. Примирие.

Англійско съобщение.

При Маврикутъ и Авонъ отблъснати малки нападения на неприятеля, отъ когото взехме нѣколко лѣвници. При Харжикуръ, Лансхъ, Булкуръ и Ипръ важна артилерийска дѣйностъ.

Италианско съобщение.

Англо-италиански авиатори нападнаха неприятелскитъ вѣски и аеродруми и западѣха вѣколко мундирни фабрики. Отъ 26 I до 6 II ние свалихме 56 неприятелски аероплани. Неприятелски авиатори бомбардирара Венеция, Тревизо и Местре.

Французско съобщение.

По дѣния брѣгъ на р. Маса, при Арментаеръ и Вогезитъ — оживенъ артилерийски бой. Германскитъ атаки бѣдоха отбити отъ французитъ.

П о м о р о

Германскитъ телеграфъ сѫ историли въ срѣди земно море вонъ 26 хиляди тона въраходи, старѣещи цѣна възвѣжали за Франция и Италия. Между потопенитъ сѫ и два цѣли транспортни парохода, натоварени съ безвѣнъ и вѣфѣ. Потопения сѫ осѣнѣли това въ 5 италиански и вонъ Горниѣ германски упѣли сѫ дѣлаватъ, въ пѣрво вѣсто, на мѣлѣта подводница, командувана отъ флотския поручикъ Нойманъ.

¹⁾ Вж. „Timpu“ бр. 64 отъ 22 мартъ 1878 г. и „Romanul“ отъ 7 мартъ с. г.

²⁾ Вж. Протоколъ на Берлинския конгресъ подъ № 10 отъ 1 юлий 1878 год.

³⁾ „Timpu“, 159, 14 юлий 1878 г.

⁴⁾ Тамъ.

СКРЪБНА ВЪСТЪ.

Съ сълзено сърце съобщаваме, че въ село Делени, окръг Васлуй (Молдова) е бил убит на 3 август 1917 г. непримамливия ни съпруг, баща, брат и роднина.

ЯКО К. ПАЧОВЪ

на 67 години от гр. Туха, доброволец през освободителната война, кавалер на Св. Георгиевския кръст.

Отвличен на 28 август 1916 г. въ Молдова, прѣкаралъ съ хиляди сънародници най-голямъ лишения и най-тежки мъки, когато ние те очаквахме въ освобождена вече Добруджа, бѣхме поразени отъ известието за твоата мъченическа смъртъ, причинена отъ злодѣйска ромѣйска рака.

Борецъ за свободата на България, ти загина пакъ за нея. Ние се покланяме съ смирение прѣдъ неспяния ти гробъ. Той ще бѣде твои свѣщени заветъ за безкрайна обичъ къмъ Отечеството.

Оплакваме неутѣшимото твои страдания край, сѣмни ни съпруге, татко и брате и заедно съ нашата дѣла бока скръбъ за нещастията ни загуба, ние и нашитѣ поколения ще те имаме за примѣръ на най-високи добродѣтели и родолюбие.

Панахида за незабравимия ни покойникъ ще се отслужи на 10 февруарий въ черквата „Св. Седмочисленица“ слѣдъ Божествената служба.

ОПЕЧАЛЕНИ: супруга Олга; дѣщеря: Веса и Кича; сипове: Драгомиръ и Илия; снаха Донка; зетъ Никола; племенница: Мария и Елена; СЪМЪИСТВА: А. Пачовъ; Т. Пачовъ; Г. Пачовъ; г-жа Г. Маркова, Генералъ-лейтенантъ Драгановъ, Н. Ивановъ, Марчо Петровъ, Д-ръ Драгановъ, М. Марковъ и др.
София, 28 ануари 1918 год.

Г. Тодеровъ

България и Ромѣния

Медантъ между насъ и ромѣнитѣ не бѣше голѣмъ. Може би, ако не бѣше злоупотребата акция на „мироворитѣ“ отъ Букурещъ презъ 1913 година, на дѣтѣ съсѣди по любовното уреждане на „васицѣтѣ“ въпроси щѣше да се паложатъ. Жалко е, че коравосърдечната, букурещка дипломация, която кокетираше, че далече лижата пѣщата, отиде въ своята самоувървеностъ до надмѣнностъ и заслѣпена се отдаде въ служба на исконитѣ български врагове сѣрби и гърци, които доведоха до печален край живота на ромѣнския народъ. Неназетната мажда на сѣрби и гърци поддигна аветита и въ Букурещъ. Моментътъ тогава бѣше благоприятенъ. Войскитѣ на водѣха свѣщени бой на югъ срѣщу измѣнитѣ на договора. Взаимниятъ „разбой“ обиднаше голѣми плъчки. Така и стана. Нахълтаха „побѣдоноснитѣ“ пълчища на Карола въ обезмѣнена България. Походътъ взрѣше успѣшно. Скоро ромѣнитѣ надвисаха надъ Софя. Ударътъ на коварния влашки юрукъ въ нашия грѣбъ ни заведе въ Букурещъ. Ние знаехме какво ни чакаше тамъ. На свадба не ни каиѣха, сдружениѣтѣ плачаха.

Въ наше прѣсѣствие се задоволява да си хвърлятъ жребие за части отъ нашия живъ националенъ трупецъ. Съ сълзи и стесненъ юмрукъ слѣдѣхме тържеството на международниятъ пиратъ. Тамъ чухме закани за прѣдставителѣтѣ на Сѣрбия и Гърция, че искатъ да ни изкѣрятъ жабитѣ, за да ни обезвѣдятъ за всѣки реваншъ. Безумието бѣше описано враговетѣ ни. Тѣ не искаха да чуятъ нито намекъ за разумностъ и за идентъ на врѣмната. Жертвата пѣчаше безнадежно захвърлена въ пазината нмъ. Нито

рѣчь за минимална стратегия или национални начала. Повикътъ имъ бѣше единъ: „крадете да крадемъ.“ И доволно ни окрадоха въ Букурещъ. Лѣвската частъ въ Македония взе Сѣрбия; Гърция остана най, съ богатитѣ области на Тракия, а Ромѣния — четверожъгънника отъ Добруджа. Така свещената балканска война, изнесена съ българскитѣ мѣнци въ Одринскитѣ полета, съ своя мраченъ епизодъ стана война за „геометрическитѣ симетрии“ на Балканитѣ. Въ Букурещъ на пустаха да си идѣмъ въ къщи само съ славата на споменитѣ ни отъ войната, плусъ унижението и оскѣблението. Отидохме си, обаче, и съ обича на ухото.

Отъ тѣя срамни дни на 1913 година ромѣнската политика навѣзѣ окончателно въ своя новъ курсъ.

Медантъ между насъ и тѣхъ порасна. Тѣ знаеха това и послѣдователно ксакъ съ стария редъ, като се по-инимно стискаха рацѣтѣ на Сѣрбия и Гърция, а прѣвъ тѣхнитѣ рацѣтѣ и на Антантата. На мѣстото на балканския съюзъ за братство дойде ромѣно-сѣрбско грѣцка съюзъ, който имаше една задача, да брани богатата плачка добита въ Букурещъ. Сѣтливо е да се мисли, че при паличността на тоя трагедъ балканска блокъ, благопочинишъ Каролъ е щѣлъ да остане вѣрноп на Централния съюзъ. Праздна приказка. Слѣдъ врѣзкитѣ на Ромѣния съ Сѣрбия и Гърция — галенитѣ дѣца на Франция и Русия — тя Ромѣния, загуби нишкитѣ на традиционата си политика, защото, прѣдъ всичко, съ новопоститѣ заджжениа загуби самостоятелността си. Власитѣ знаеха, че който е съ Сѣрбия, той е противъ Германия, защото между послѣднитѣ бѣха фигуритѣ на Австрия и Русия. Прочее, събитията отъ 1916 год., политиката на Братство и кракъ Фердинандъ бѣше логиченъ край на дълото на Народъ. Послѣ 1913 год. въ одри черти отношенията на салитѣ на двата голѣми конкурента въ Европа — Съюза и Антантата се бѣха очертали. Политически наивитетъ е, споредъ насъ, гледането на политиката на държавитѣ като погледъ само на гледицето на тая или оная персона.

Кой не знае смисълътъ на ромѣнската намѣса на страната на Съглашението, за да говоримъ по нея на широко? Тайнитѣ договори вече сѣ известни. Кой можеше да и даде повече отъ Съглашението? Русия воюваше прѣдъ всичко друго за публичната разпродажба на държавнитѣ имоти на Австро Унгария и Турция. Очитъ на Ромѣния бѣха въ Унгария и България. Какво друго можеше да даде Германия на Ромѣния освѣнитъ трохитѣ на австрийската трапеца — само корекция на границата. А очитъ на Каролъ и на правителството съ трохи не можаха да се напѣзватъ.

Това малко отклонение отъ нашата тема ни се налага. Съдкочийнитѣ класове на импровизиратата ромѣйска управа сега въ Букурещъ иска да стовари кривитѣ дърза на Братство и кракъ Фердинандъ. Една голѣма лѣжа, на която могатъ да вѣрватъ само дѣцата, които играятъ на политика. Политиката на Ромѣния слѣдъ 1913 година фодоначалника на елато-епокойния Каролъ, е политиката на Братство, на краля и опозицията.

Който ромѣнецъ се отрича отъ горчивината на 1916 г., той трѣбваше да откѣри своерѣменно и съдкочитѣ на 1913 г. Кой е той? Между активнитѣ политически дѣйци на Ромѣния такова лице нѣма. Не сполучливо е саченето на Карлъ и Маргидоманъ. Но миналото минало. България не е злопаметенъ. Медантъ се още не е голѣмъ. Между насъ е само Добруджа. Ние искахме само нея, като нашъ националенъ класъ. Съ примѣрието нашата рака е спрѣната къмъ Ромѣния и за миръ. Стига 38 годишно плодотворно на Ромѣния надъ Добруджа. Съ нея какво губи Ромѣния? Една рента на плодотворителъ и нищо повече. До като Дунава тече, та има своя главна грѣбначна артерия и винаги кръвообрѣщението на стопанския ѣ животъ съ тая артерия ще бѣде нормално. Нѣма опасностъ отъ стопански парализъ. Най-послѣ никой въ България не иска да вади жабитѣ и душитѣ на сраженитѣ врагове. Стопанскитѣ компромиси лесно ще се

постигнатъ. Прѣдъ всичко потрѣбно е, обаче, добро съсѣдство. Неговата цѣна е повѣршането на Добруджа.

Сладкочийнитѣ въ Букурещъ, за бѣдната възраст къмъ Съюза, добръ е да разбератъ, че всичко е възможно, ако рѣшително се отрѣкатъ отъ новия курсъ на тѣхната политика. Въ това число и отъ аспиритѣ къмъ Дунавска България. Ромѣния пѣма мѣсто за растежъ отсамъ Дунава, защото власитѣ въ него макаръ и на края, лесно се даватъ.

Ако Карлъ и Маргидоманъ се считатъ отъ мнѣ, знаа за разумни, свѣрѣмени политикани, които разбиратъ законитѣ на врѣмната и народитѣ, защо не станатъ на становището за добро и дълго съсѣдство съ България сега, когато въртатъ хорото въ Букурещъ? Или въ съюза и България или противъ тѣхъ, съ тѣхнитѣ врагове. Трети пътъ нѣма. Политиката на раздѣленостъ е винаги шаловно политиканство. Такива симтоми има дѣлнитѣ политики на останалитѣ консерватори въ Букурещъ, като гледа човѣкъ какъ тѣ неуморно конспириратъ срѣщу доброто съсѣдство съ България, само за рента нмъ въ чуждата за тѣхъ Добруджа.

По-вече разбиране законитѣ на свѣрѣмната история отъ ромѣнитѣ и ние съ тѣхъ пакъ ще заживѣемъ, като добри съсѣди. Плодоветѣ на насиленето сѣ пѣдѣготрапни. Силиа сѣ народитѣ които, се бѣятъ за народността си. Най-добрата политика е добрия съсѣдски животъ, който прѣдилага отсѣгъшнѣтѣ на живиянитѣ рани. Цѣртъ на раната ни е: всѣмъ съ народността си. България съ Добруджа.

ПРѢГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА

Важни извѣщения на г. К. Шкорниль.

По резолюцията на г. Коросекъ. Чехитѣ не знаятъ българскитѣ искания. Едно извѣщение на г. Крамаржъ. Не смѣртинна одѣръ на г. Иренчъ.

Г. К. Шкорниль извѣститиетъ ученъ, археологъ и отличенъ познавачъ на балканитѣ вчера се завърна отъ Австрия и слѣдъ еднодневно прѣстоизане въ Софя, тая заранъ замина за Варна.

Въ една срѣща съ единъ отъ нашитѣ сътрудници г. Шкорниль изказа своето очудване, когато му съобщиха за поведението на чехитѣ въ австр. делегация, срѣмъ България. Той намира за невъзможно, щото чехитѣ да сѣ подѣржали прѣдложението на Коросекъ, защото:

„Азъ идвамъ отъ Виена и Прага, ни знаятъ то, срѣщахъ се съ Крамаржъ и съ другитѣ чехски водители, тѣ дѣйствително не познаваха основно българския въпросъ, тѣ имаха много погрѣшни данни, но азъ имъ дълго говорихъ, че тѣ грѣшатъ и имъ обяснихъ за неоспоримостта на българскитѣ права.

Специално имъ говорихъ за Добруджа, чийто иметаници наново, изучаваха отъ менъ въ продължение на три мѣсеца, доказватъ, че Добруджа е отъ най-стария врѣмна българска и до днесъ се е запазила като такова.

Обяснихъ имъ тоже, че Поморавци сѣ често българи, дѣйствително една частъ отъ тѣхъ днесъ сѣ не-сѣрбени, но бацитѣ имъ не сѣ говорили другъ езикъ освѣтъ българскитѣ.

Македония е била и си остава въ всѣко отношение абсолютно българска.

Такива разговори, както ви казахъ, имахъ съ главнитѣ водители и всички, когато ги напуснахъ бѣха убѣдени въ правотата на българската кауза и обща лично менъ подѣржката на тая кауза.

Крамаржъ ми казаше: Ние ще продължимъ да работимъ само за чехкото дѣло и нѣмаме нищо противъ обединението на България съ Поморавия и Македония, колкото пъкъ за обединението ѣ съ Добруджа ние сѣраждаме.

Стоянъ Морозъ.

НА ЗАТОЧЕНИЕ ВЪ МОЛДОВА.

Най-послѣ, слѣдъ 16 мѣсечно заточение, слѣдъ толкова мъки и терзания, малкитѣ остатѣци, гордостта и хвалата на Добруджа, монѣ брата по страдания, на групи групи стѣпватъ въ родина си катъ.

Колко отидоха и колко ще се върнатъ! Всички съ петърпени очакватъ своитѣ близки, своитѣ мѣли майки, бащи, брати и сестри, но уви! много отъ тѣхъ не шо сѣ дойдатъ вече, много останаха за винаги тамъ, въ пустата Молдова, обрѣната въ гробница...

Огжарятъ съ цѣлото сѣмейство още при обявяването на ромѣнската мобилизация, и отъ послѣ интерниранъ въ селото Подолени, окръгъ Фалчу, сподѣлахъ до послѣдно врѣме, съ монѣ другари по страдания Тулѣнци и Силистрѣнци, мизерията, жестокиятъ на ромѣнския тероръ. Арестувани по най-вапцалския начинъ, въ сѣщата вечеръ, 14 Авг. 1916 год., наедно съ другитѣ нмѣе, жени и дѣца отъ Вабадагъ, като „сѣмнителни лица“, посетили на българската мѣсаль“, бидохме откарани въ Туха, а тамъ хвърлени въ затвора, като най-долни прѣсѣлници.

Но не бѣхме само ние. Тамъ намирехме и много други жени, невинни дѣци, старци, сѣмни чада на многострадална Добруджа.

Къмъ 5-6 Октомврий, когато вече българскитѣ войски приближаваха и нашиятъ катъ, слѣдъ като тѣй славно освободоха южния край на Добруджа, насъ за да ни иматъ по-надежно мѣсто извадиха отъ затвора и съ параходи откараха въ Галацъ.

Конвоирани отъ силна стража, нарочно ни прѣкараха изъ по-главитѣ улици, за да видатъ всички ромѣнци, българскитѣ цѣлани „плѣнници“, взети въ сѣмнитѣ бзене при Тутраканъ. Въ сѣщностъ това бѣха Тулѣнски, Вабадашки и Кюстенджѣнски граждани, ромѣнски подданици, невинни жени съ малки дѣца въ рацѣ, стари, сакати хора! По улицитѣ бѣхме отрупвани и обругавани съ разни епитети, хули и захаявания. Отъ всички страни, отъ прозорцитѣ, хвърляха върху насъ камъни, стѣкла, сопи и други прѣдмети. Всички викаха и запитваха: „тѣзи ли сѣ българитѣ, хора които ядатъ човѣшкѣ месо?.

Това изобщо, бѣше понятието за насъ българитѣ и пастроението на ромѣнското население, слѣдъ Тутраканската катастрофа.

Въ Галацкитѣ казарми сѣ срѣщнахме съ много страдалнитѣ Силистрѣнски „плѣнници“, бѣднитѣ ни другари. Указни сѣ биде и тѣхнитѣ страдания въ Каларашкитѣ казарми, каѣто имъ ограбили и вѣщитѣ и ларитѣ. По цѣли часове, по заповѣдъ сѣ сѣдѣли на корена си, малко и голѣмо, за да бѣдатъ готови за застрѣляване, попече войницитѣ очакваха заповѣдта за всѣмъ моментъ.

По нѣта, отъ Каларашъ за Галацъ, на нѣколко

гари щѣли да бѣдатъ линчувани и ограбени отъ останалата ромѣйска войска и отъ самото население.

Въ Галацъ слѣдъ 4-мѣсеченъ затворъ, съ голѣми суми можахме да си откупимъ свободата. Но това не бѣ за дълго врѣме. Слѣдъ 3 мѣсеца отново арестуванъ, бидохме откарани въ вѣтрѣнността на Молдова, въ тамошнитѣ бѣдни села. Изоставени безъ никакви храна, безъ никакви срѣдства за подѣржка, безъ никакво право да се снабждаме съ таини отъ вѣтъ, насъ винажно очакваше смъртта.

Колко мои другари измиѣха тогава отъ мизерия, отъ мѣсаль! Тѣ сѣ много, изѣтиредно много. И какъ стѣжеляваха тѣ, дори и въ послѣднитѣ часъ, за дѣло умираше въ тая чужда за тѣхъ земя, далечъ отъ своитѣ родители и познати, далечъ отъ своята сѣмля и свободна вече Добруджа! Но ние, родители и познати, въ свободна вече родина, бѣхте тѣй далечъ отъ тѣхъ, че тѣ не можаха да си взематъ послѣдния сбогонъ. Не можаха! Слѣдъ жестока... Послѣдната тайна, послѣдния поздравъ тѣ изпращатъ прѣвъ насъ, които можахме да останемъ, още живи.

По-добъръ живѣха тѣя интернирани, които имаха по-добъръ комендантъ въ лагера, въ който сѣ били интернирани. Но такива бѣха голѣми рѣдкостъ. За пѣщаста ние имаме за комендантъ единъ фанатикъ гъркъ, който грозно ни малтретираше, особено насъ българитѣ.

Въ другитѣ околни плѣннически лагери положението бѣше още по унаско. Особено въ лагеритѣ, каѣто бѣха интернирани Тутраканското население (Старъ

На 30 минали януарий, продължи г. Шкорпилъ да бърже още въ Виена и оставил работитъ тъй както ги ги описавъ. Поведението на Коросекъ е обяснимо; той е крайнецъ, по чехската поддръжка не вървямъ. Вървямъ, това е недоразумение, почакайте и не се устребете. Не трябва да се бърза. Жално е, добави той, че толкова учени люди обясниха въ публични конференции въ Берлинъ, Виена, Будапеща и пр. българскиятъ народни идеали, а ни единъ професоръ не отиде въ Прага да осветли и чешкото общество, отъ тамъ произлизатъ и подобни недоразумения — чешкото общество не е осветлено.

Г-нъ Шкорпилъ ни се похвали, че въ последните си изследвания въ Добруджа особено Аспаруховия лагеръ е открил много интересни находки отъ българската история.

Г-нъ Шкорпилъ е посетилъ на смъртното легло покойния вече историкъ Иречекъ; той последниятъ му е казалъ, че напоследъкъ е работилъ изключително върху второто издание на българската история. Иречекъ все още се надявалъ да оздравее и смислялъ да посети България, а особено Асбона и Добруджа, преди да завърши окончателно своя новъ трудъ, който за нещастие смъртта остави недовършенъ. По тоя поводъ г. Шкорпилъ ни забавлява, че библиотеката на Иречекъ е най-богатата колекция съ документи по българската история и се надява, че българското правителство не ще остави щото тия документи да минатъ въ чужди ръце.

ИЗЪ ДОБРУДЖА.

с. Калний, Кузгунска околия.

Тукъ чешкиятъ комендантъ на голѣмото чисто българско село Калний оновѣстилъ чрезъ общинското управление, че българското население пѣна право да подписва и юдеа до когото и да е било телеграми, въ които се иска присъединяването на Добруджа къмъ България.

Въпреки тая заповѣдъ, населението единодушно и енергично не продължава да съвѣдѣтелства прѣдъ чѣлъ свѣтъ своитѣ чувства, желания и стремежи, защото то има безспорното и неотемлимото право да опрѣдѣля само своята бъдеща политическа съдба. Добруджанското население, което въ продължение на чѣлъ въкъ, още отъ първитѣ дни на възбуждането на българския народъ, енергично се бори за своята духовна и политическа независимостъ и неотстъпчиво отстоява своитѣ граждански, политически и човѣшки права въ днитѣ на робството, не ме позволи днесъ, когато свободата на Добруджа бѣ изкупена съ цѣлата скъпа българска кръвъ, да му оспорва правото за свободно самоопрѣделение — право, което още прѣзъ време на турското владичество си бѣ извоювало. Нека никой не си прави илюзии, че добруджанското население може да бѣде третирано като стадо отъ безгласни роби — като население на чужда азиатска или африканска колония.

То каза велегласно своята воля, и не продължава да я заявява високо и силно на чѣлъ свѣтъ, до като дори и глухитѣ го чуатъ и разбератъ.

То иска присъединяването на Добруджа къмъ България. То иска незабавното въвеждане на българско управление въ цѣла Добруджа.

Който смѣта тѣзи му искания за прѣстѣпни, нека го каже ясно и открито.

гр. Бузюнджа.

На 7 т. м. въ 5 ч. слѣдъ пладне въ общинското управление подъ прѣдседателството на общинскиятъ кметъ капитанъ Петенти се състояло събрание, въ което участвували ромѣнскиятъ свещеникъ Радулеску, известень като агентъ-провокаторъ и върлъ гонителъ на българщината прѣзъ ромѣнския режимъ, ромѣнскиятъ учител Маркони, пришелецъ отъ Ромѣния, чиновникътъ Гладорану, бившъ ромѣнски агентъ и прѣводчикъ Жакъ Торнъ. Рѣшили да откриятъ ромѣнски училища въ цѣла Добруджа. Капитанъ Петенти обѣщавъ да снабди съ открити лѣстове свещеника Радулеску и учителя Маркони, за да отидатъ въ Букурещъ и набавятъ за училищата ромѣнски учебници.

Всѣхъ да отричае правото за свободно и самостоятелно културно развитие на ромѣнскитѣ колонисти въ Добруджа, ние смѣтаме, че съдѣйствието, което се дава за откриването на ромѣнски училища сега, е най-малко една негактивностъ, за да не кажемъ по-силна дѣка. Въ единъ моментъ, когато добруджанскитѣ сѣмейства оплакватъ скъпата загуба на хиляди свои близки, загинули въ молдовскитѣ плѣннически лагери, вслѣдствие безпрѣдѣлната ромѣнска жестокостъ и когато едва една десета частъ отъ 25000 отвлечени добруджанци се завръщатъ по домовете си въ най-окално положение, да се откриватъ ромѣнски училища въ Добруджа, значи да се разраняватъ отново нездравѣлитѣ рани на добруджанскитѣ българи, които не сѣ забравятъ още своя общъ трауръ, и да се прѣнебрегватъ най-скъровенатѣ имъ чувства.

ИЗЪ ЧУЖБИНА.

(Н. Т. А. и радиотелеграфа).

Изъ Райхстагътъ

Берлинъ. Райхстагътъ ще започне отново заседанията си на 19 февруари.

Австрия и Германия

Виена. По случай прѣбиването на австронгарския министъръ на външнитѣ работи въ Берлинъ, въ изключно съвѣщания съ ръководящитѣ германски личности сѣ били разглеждани всички текущи политически и економически въпроси, особено въпроса за прѣхраната. По всички тѣзи въпроси — е постигната пѣлно съгласка.

Продоволствието на Англия

Ротердамъ. Споредъ „Нювъ Ротердамше Курантъ“ английскиятъ в. „Таймсъ“ отъ 2 февруари обнародва една рѣчь на английския министъръ на земледѣието Протеръ за мѣрцитѣ, които трябва да се взематъ, за да се запази и добѣтѣе. Англия, казва Протеръ, ме мине прѣзъ идущитѣ три мѣсеца най-опасния периодъ въ своята история като народъ и империя. Съвършено необходимо е да бѣдезъ нещастии, защото ние сме на пътъ да минемъ прѣдъ бързи и ако не вървимъ равномѣрно нагоръ и не използваме времето ние, ме вървимъ къмъ катастрофа. Споредъ смѣтитѣ за фуража, който имае у насъ излишка, че той не е достатъченъ, за да могатъ селанинтѣ да хранятъ добѣтѣ по обикновения начинъ.

Вилсонъ и версайскитѣ рѣшения.

Прѣзидента Вилсонъ не се счита за свързанъ съ рѣшенията, взети въ Версай, по отношение рѣшитѣ на Хертлингъ и Чернилъ, по които той — Вилсонъ — си запазва правото да отговори отъ името на Америка.

Бждащата парична система на Полша.

Полския свѣтъ на министритѣ е рѣшилъ да покани прѣдставителитѣ на финанситѣ и промишлеността, които да опрѣдѣлятъ бъдещата парична система на полското кралство.

Япония не дава параходи.

Парижкия в. „Журналъ“ съобщава отъ Вашингтонъ, че Японския министъръ на рѣтиката и съобщенията официално заявилъ на държавитѣ отъ съглашенитѣ, както японското правителство запрѣщава да се даватъ подъ наемъ или продаватъ въ чужденци японски кораби, тъй като съ това се твърди много намалява тонажа по обслужване японското крайбрежие и откритото море.

Ромѣнски войски въ Кишеневъ.

Ромѣнско официално съобщение. Янентъ вѣстница съ дата 16 януари публикуватъ слѣдното официално съобщение.

„Нашитѣ войски повикани отъ руския командующъ и свѣта на молдованската република, сѣ вѣзали на 13 януари въ 6 ч. сл. обѣдъ, върѣдъ аяламентитѣ на населението въ Кишеневъ.

Вжестонъ за България

Вжестонъ е напечаталъ въ Контемперари Ревю една нова статия, въ която, между друго говори и за България, като прѣдлага България да бѣде закрѣпена съ земитѣ, които бѣха отнети прѣзъ 1913 година.

Като засѣга въпроса за намѣсата на България въ войната, г. Вжестонъ заключавъ, че ако справедливитѣ искания на България бѣха били признати, Сърбия щѣше да бѣде спасена.

Вжестонъ настоява да се даде на България цѣла Македония и цѣла Добруджа.

Френскитѣ вѣстници за мира.

Парижъ. Вѣстницитѣ, като коментиратъ конференцията на съюзницитѣ, заявяватъ, че мирътъ е невъзможенъ съ централнитѣ сили, които не желатъ да приематъ обявенитѣ отъ съглашенитѣ военни цѣли. Надеждата остава само въ побѣдата.

По арѣговоритѣ за мира.

Международния клубъ въ Варшава, който съвѣдѣства оппозиционнитѣ обществени елементи въ Полша, подъ националъ-демократическото знаме, обнародва едно съобщение, споредъ което пѣломощницитѣ на Германия въ Врѣстъ-Литовскъ признаватъ че полския народъ се е наказалъ вече за отцѣпването на Полша отъ Русия и за образуването на самостоятелна и независима държава отъ нея.

Самъ В. Носуй, Дайдъръ, Денизлеръ, Сържиларъ, Вѣлѣца, Антимово, Делъ Исупаръ и др.), Силистренското (Калистреново, Алмаши, Вабукъ, Кочина, Оребаръ, Алфатаръ, Кайнарджия и др.) и отъ Добричло.

Това сѣ жалнитѣ остатѣци отъ едно славно минало! Това сѣ чадата на златния добруджански край, героитѣ отъ 1912-13 год., които тъй храбро се бяха по славнитѣ бойни полета, за величнето на скъпото имъ отечество, майка България!

Съ съзвѣна на очи, Темелковъ Ив. Илинковъ, бившъ кметъ въ селото Сържиларъ (Тутраманско), Димитъръ Павловъ и Георги Кръстовъ отъ с. Антимово, Тутраманска околия, и съ които се срѣщатъ въ Черноивцѣ, всѣхъ да описватъ така живота въ тѣхнитѣ и околни лагери:

Прѣзъ цѣлото дѣло, женитѣ отъ селата Калистреново и Айдимиръ (Силистренско), интернирани въ лагера Радзуги (окр. Дорохой) работеха по чокоевскитѣ машини отъ скъпия окръгъ. За тѣхния трудъ не имъ се даваше нищо, освѣтъ една храна: сутринтъ само по едно парченце мамалига, на обѣдъ и вечеръ мамалига и 2—3 картофи, или винаги безсолната чорба отъ общия казанъ. Но това се считаше за голѣмъ разкошъ.

Интересна бѣше провѣрката и изпращането нѣкъ да работа. Отъ тѣмъ по ги събуздаха жандаритѣ, отключваха хамбаритѣ и изгизраха ги на провѣрка. Наредѣха ги дѣй-по дѣй и всѣхъ по списѣкъ биваше викана. Слѣдъ това раздаваха утрѣнната закуска и пакъ дѣй-по дѣй изгаряха ги на полето, кждѣто вече за-

почваше работата, която безъ никакви почивки продължаваме цѣлия денъ. Вечерта ще ги събератъ наново, въ редъ, връщаха се на чокоевския чифликъ. Тамъ имъ се раздаваше вечерта, пакъ провѣрка и слѣдъ това ги затваряха въ хамбаритѣ, като поставяха на около часовъ.

Провѣрката, раздаването на храната, нареждането дѣй-по дѣй, всѣхъ това бѣше придружено отъ „обновенитѣ прилади“. Мажетѣ, въ другъ окръгъ работѣха по новостроената желѣзно-пѣтна линия Романъ-Бѣчеша.

Всичкитѣ момѣ отъ селото Алмаши (Силистренско), слѣдъ като ги отцѣпиха отъ своитѣ родители, изпратиха да работятъ на една друга мошля отъ сѣщия окръгъ.

Трогательна бѣше раздѣлата на нещастнитѣ момѣ, които знаеха какво ги очаква отъ страна на тия мръсни мамалигари. Майки и бащи пригрѣзваха своитѣ скъпи дѣца, горко ридяха, моляха се богу за спасение, вѣляхъ, припадаха въ несвѣст! Всички, всѣхъ на околомъ плачеха като дѣца Трогательна гледна! Напразно бѣха горещитѣ молби на тия нещастни родители, които искаха да изпратятъ по две-трима по стари, за да придружаватъ беззащитнитѣ момѣ.

Така си оставаха въ винаги пригрѣзати, майка и дѣщеря, стара жена, която по никакъвъ начинъ не искаше да се раздѣли отъ своето обично, единствено чадо. Понеме и слѣдъ като трѣгна конвоя, тѣ още продължаваха да стоятъ на мѣсто, по заповѣдъ на кон-

войниятъ комендантъ, тѣ бѣдоха застрѣляни. Мажетѣ бѣ, бѣше се починалъ прѣдъ единъ мѣсець.

Въ селото Мерзани, окръгъ Дорохой, между многото други интернирани жени имаше и една съ три дѣца отъ с. Калистреново (Силистренско). Често пакъ тѣзи невинни въ нищо дѣца, излизаша да играатъ на мегдана, който бѣше прѣдъ самата вѣща. Жандаринтъ-шефъ, кой знай какво му се сторило, че правитѣ дѣцата тамъ, минвайки единъ денъ покрай тѣхъ разпѣдъ ги, слѣдъ като имъ нанесе по нѣколко приклада. На втория денъ, дѣцата пакъ излѣзли да играятъ, но щомъ се задалъ жандаринтъ отъ долинна пътъ, тѣ избѣгна и се скрили въ къщия дворъ.

На третия денъ обаче, изглежда че жандаринтъ ги е слѣхълъ, и когато дѣцата били на мегданъ, незабѣлзвѣтъ, доближилъ се до тѣхъ и слѣдъ като имъ нанесалъ пакъ нѣколко удари съ приклада, той започналъ да стрѣля подиръ разбѣсгалитѣ се дѣца. Той отишел въ къщата, кждѣто се скрили дѣцата и ги набивалъ, както знай той, „по жандарскому“.

Въ разстояние на две пѣдѣли, едно по едно и третѣ малки дѣца, измѣрва вслѣдствие прѣскане на жѣлѣзната.

(Слѣдва).

Добруджанци! Вждето будни на поста см отдайте се всецѣло на отечествената кауза за да се увѣнчае съ успѣхъ народното дѣло.

Изъ Русия.

Петроградъ, съобщение на петроградската телеграфна агенция. Заповѣдано е образуването на първи корпусъ отъ червената армия на селяните и работниците. За организаторъ и инструкторъ е назначенъ Нотановъ. Борбата продължава при Хелзингфорсъ, Рымпики, Керю и Осбо между червената и бѣла гвардия. Градовете Выборгъ и Або сж въ ржцѣтъ на работниците. Общата стачка на чиновниците е прѣдстоища. Споредъ известия отъ Самара, войскитѣ на сѣвѣтѣтъ завзели Кирга. Контра революцията въ Оренбургъ и губерниата била потушена. Оренбургъ е завзетъ отъ революционни части. Взети сж енергични мѣрки, за да се спре окончателно контра революционното движение.

Наученъ. Руския генералъ Алексеевъ, съ 30 хи. души, се отправилъ къмъ донската областъ, за да се противопостави на болшевишкото тамъ движение. Срѣщу войската на генералъ Алексеевъ, болшевишкитѣ сж концентрирани, въ сѣщата областъ, 20,000 гвардейци.

Патриархитѣ Тохомъ кани чрѣвъ „Московския вѣстникъ“ всички вѣрующии въ Русия да започнатъ борба противъ болшевишкитѣ, въ защита на религията.

Споредъ едно съобщение, генералъ Брусиловъ билъ арестуванъ въ Москва, отъ вѣстниия гарнизонъ, по заповѣдъ на московския сѣвътъ.

За боеветѣ между руската червена гвардия и финландската бѣла тава — сѣвѣнната сж твърдѣ противорѣчни. Въ Хелсингфорсъ владѣла цѣла партия. Шведския флотски министръ въспротивъ една парадоксна експе. иция въ Финландия, която да отнесе въ родината нѣмъ всички, находящи се тамъ шведци.

Новото болшевишко-украинско правителство въ Харковъ е прѣвѣстило седалището си въ Петроградъ, тъй като опититѣ му, да се наложи на Украйна, несполучиха.

Петроградъ. Отъ четири дена насамъ телеграфитѣ съобщения между Петроградъ и Брестъ Литовскъ сж прѣкъснати. До сега не е обнародванъ нѣмъ въ официаленъ бюлетенъ по прѣговоритѣ.

Споредъ съобщения на вѣстниците, Великия Князь Николай Константиновичъ се е поминалъ въ Ташкентъ.

Главния комендантъ на петроградския воененъ окръгъ заповѣда образуването на първи корпусъ отъ Червената Армия, състоища се отъ селяни и работници.

Между Калединъ и генералъ Алексеевъ се появили недоразумѣния. Последния поддържа, че е нужно да се води борба срѣщу Максималиститѣ не само по р. Донъ, но и въ цѣла Русия.

Издаденъ е указъ за отдѣлването на черквата отъ държавата и за свободата на мисълта.

Петроградъ. По борбитѣ въ Финландия, „Вѣстникъ“ съобщава, че Токерфорсъ отъ 6 и т. н., е билъ обграденъ отъ червената гвардия. Денъ прѣдъ това, прѣдъ тоя градъ сж се развили кръвопролитни боеве. Командуваната отъ Канарманъ бѣла гвардия е отблъсната на сѣверъ. Тя се оттегли бързо къмъ западното крайбрежие на Балтийския заливъ, прѣсѣдана отъ Червената гвардия. Защитата на Токерфорсъ се състои отъ 10,000 челоуѣка на бѣлата гвардия. Отъ двѣтъ страни — значителни загуби.

Наученъ. Слѣдъ двудневенъ бой, полскитѣ войски заели съ шуритъ руския градъ Смоленскъ. Полскитѣ войски, броящи 100,000 души, се командуватъ отъ Генералъ Нусинци. Градъ Витепскъ е сжщо падналъ въ ржцѣтъ на поляцитѣ.

Въ Финландия борбитѣ между руси и фини продължаватъ. Руския комитетъ въ Хелзингфорсъ е обявилъ официално война на финландската бѣла гвардия.

Въ едно специално заседание, сѣвѣта на народнитѣ комисари въ Петроградъ е рѣшилъ, штоо всѣко стремление, насочено срѣщу мощта на болшевишкитѣ, да се осуетява съ всички срѣдства. Издѣленето на това рѣшение е възложено на единъ особено воененъ сѣвътъ, състоищъ се 5 души, на които сж дадени широки пълномощия, отъ страна на руското правителство.

Сѣвѣта на народнитѣ комисари въ Петроградъ е конфискувалъ палата на бившата царица Мария, а тъй сжщо и Таврийския палатъ.

Петроградъ. Петроградската телеграфна агенция. Третиятъ конгресъ на работниците, войницитѣ и селянитѣ гласуватъ аграрнитѣ закони, съ които частната поземлена собственост се прѣмахва и това право се запазва само за тѣзи, които работятъ сами земята. Това ограничение не се прилага за кооперациитѣ.

Петроградъ. Петроградската телеграфна агенция. Полученитѣ въ комисариата за войната известия потвърждаватъ, че боеветѣ на нашитѣ войски съ ромѣнитѣ били отблъснати. Напрѣдвалитѣ чакъ до Кименевъ ромѣни били отблъснати. Атакуваната отъ ромѣнитѣ дивизия дала нѣколко стотинъ убити и ранени. Сега тази дивизия се намира въ Акерманъ. Военниятъ комисариатъ вѣрва, че побѣдата на болшевишкитѣ надъ централната рада ще тури край на ромѣнското напрѣждане въ Весарабия, прѣдъ видъ на обстоятелство, че украинското правителство поддържа о-мѣнитѣ.

Петроградъ. Петроградската телеграфна агенция. Въ Петроградъ се образува мюсюлмански маршеви полкъ съ съгласието на народния комисаръ за военнитѣ работи.

Петроградъ. Петроградска телеграфна агенция. Съобщаватъ отъ Полтава. По заповѣдъ на шаба на революционния комитетъ, 10 капиталисти бидоха арестувани за спекулация, наложена нѣмъ биде глоба отъ 500 хиляди рубли. Арестуванитѣ бидоха вѣрвѣнно пуснати на свобода, слѣдъ като обѣщаха да платятъ тази сума. Отварянето на металическитѣ каси въ банкитѣ започна и даде вече добри резултати. Въ азиатската и сибирската банки бидоха конфискувани нѣколко десетници пуда злато. Това злато биде прѣдадено на държавната банка.

Хроника

Добруджански момѣ и момци въ София. На 5 т. н. отъ 1 часа слѣдъ обѣдъ отъ добруджанската колония почваха да се събиратъ на гарата посрѣщачи, между които сж г. нѣ Т. Тодоровъ, Хр. Джамбазовъ съ господарѣ си, г. нѣ Маслинкова, г. нѣ Панчева, г. нѣ Владигерова, г. нѣ Пидева, г. нѣ д-ръ Чакъровъ, г. нѣ Д. Каневъ и делегатитѣ г. нѣ Краля Костовъ, Ив. Козаровъ, Велико Атанасовъ и М. Стойчевъ и др. Водатъ се живи разговори за прѣдстоящата срѣща. Най-послѣ вѣлка се задала. Пухтежа на локомотива се прѣплита въ ярешни пѣсни:

Ние сме момѣ добруджанки
Нѣма вече робъ, ни гнетъ,
Китки беремъ, вѣнци вяжемъ,
За герои пѣсни пѣмъ и пр.

Общата радостъ и викове отъ задоволство къмъ милитѣ гости Китни момѣ и момци слизатъ отъ вагонитѣ съ сакѣнѣ лица и приематъ радушия приемъ на посрѣщачитѣ. Живи и мили разговори до сѣззи. Слѣвата на посрѣщаннето е неописуема. Като ехъ отъ гравитни канари, хоритѣ запѣва и мощно подчертава великия духъ на българина, който дори въ робство и гнетъ е живѣлъ и чакалъ само знакъ, за да избухне като гравата.

Момитѣ вртѣлни пѣсни пѣятъ на български езикъ. Единичакъ гласъ се тамъ разнася.
Единичакъ гласъ се чуѣ
Въ добруджа жито зрѣй и пр.

Слѣдъ това, паредени по четари на чело съ г. нѣ Л. Попова канопайстора и диригентъ на хора, трѣгнаха за града съ пѣсни, които изваха почти цѣлия градъ по ул. Мария Луѣза и се образува едно непрѣкъснато тържествено шествие, което прѣдъхоуе Македония се прѣвѣрва на импозантенъ зборъ. Цѣлото гражданство радушно прие добруджанци и за сѣтѣнитѣ подчерта единството и неразривнитѣ връзки между майка България и по единъ най-подѣлъ начинъ откъсната Добруджа, която слѣдъ 38 години робство е пакъ свободна и днесъ ни и праща своитѣ дѣвници, чисти и красиви като серафими, добродушни като ангели.

Къмъ 7 и половина часа паредени китно посѣтиха казиното. Тукъ стари и млади останаха вторачени отъ красотата на Добруджанки и съ слѣзи на очн гледаха, какъ тѣ вписатъ вѣлана отъ общъ вѣнчикъ въ лунитѣ на всички Ти дѣца на поробена и потисната Добруджа отъ най некултурната и роб ка страна въ Европа изпѣха нѣколко пѣсни, които изваха живи удобреши

отъ всички. Ржкоплѣскавната продължително врѣме на залязваха, нито нѣмъ сѣвѣтитѣ спираха да текатъ.

30 момѣ и 15 момци всички сж изключително отъ село Еванъво, Тулченско, тѣ идатъ да дадатъ нѣколко „Добруджански народни концерти“.

Първия концертъ ще се даде въ 8 т. н. въ петѣтъ въ Народния театръ.

Билетитѣ ще се продаватъ при касата на Народния театръ на 7 и 8 цѣлия денъ.

в. „Народни Права“

За Окр. управителъ въ гр. Юстенджа е назначенъ бившия гюмюрджинския окръженъ управителъ г. Хр. Хаджиевъ. Досегашния управителъ г. Мовродиевъ получава друго назначение, а за сега е командированъ въ Швейцария.

Управлението на Дружеството Червенъ Кръстъ извѣства на интересующитѣ се, че тирежа на лотарийния заемъ на дружеството се извършиа отъ Финансовото Министерство, отдѣление Държавни Дѣлгове и гарантинитѣ заеми. Тиражитѣ се обнародватъ въ Държавния Вѣстникъ и за улеснение на притежателитѣ на облигации своевременно листата на тиражитѣ се обнародва и въ седмичното издание на дружеството „Извѣстия на Българското Дружество Червенъ Кръстъ“.

Добруджанската делегация, която бѣ замѣняла къмъ срѣдата на миналия мѣсець за София да поднесе мемора на Централния добруджански народенъ сѣвътъ на Цари и правителството се завърна съ отлични впечатлѣния. Всички членове сж доволни отъ приема, който нѣмъ е оказанъ въ София. Наскоро ще замине специална делегация въ странство да поднесе мемора на прѣдставителитѣ на държавитѣ, призващи да въдворятъ миръ между народитѣ.

По отпѣлчѣнитѣ. Вчера е станало прѣдаването близо при Браила на втората партия отпѣлчѣни добруджанци българи и турци въ Молдова.

Занаятчинитѣ. Централната кооперативна Банка приготвява устав и правилища, споредъ които слѣдъ войната да могатъ да се организиратъ взаимноспомогателни каси за подпомагане занаятчинитѣ.

Въ Българската народна банка се приготвява новъ шатъ на чиновницитѣ въ свѣрзка съ новитѣ условия на живота.

Благодарностъ. Черковно-училищното и читалищното настоятелства устройха на 2 февруари т. г. таптувална вечеринка въ полза на училищата въ града нѣ. Вечеринката излѣзе блѣснава и даде чистъ приходъ 3325-85 л. Горѣпоменатитѣ настоятелства считатъ за свой приятенъ дългъ да благодарятъ на всички, които съ своитѣ услуги и съ своята лѣнта допринесоха за добрия резултатъ на вечеринката.

гр. Тулча, 5. II. 1918 г. Прѣседателъ на черк.-училищ. и ство: С. Киневъ

ПОСЛѢДЕНЪ ЧАСЪ

Мирѣтъ между четворния сѣвътъ и Украйна

Брестъ-Литовскъ. 9 Февруарий Днесъ, 2: часа сутринѣта, между четворния сѣвътъ и Украйна биде подписанъ Мирѣтъ.

На 7 и февруарий въ заседанието на германо-руската комисия въ Брестъ-Литовскъ по урѣждането на политическитѣ и териториални въпроси фонъ Кошманъ е повдигналъ наново въпросъ за фалшифициране на телеграмитѣ на петроградската телеграфна агенция съ подписъ „Вѣстникъ“ и доказа чя тѣя телеграмни дѣйствително сж отъ тѣя агенция. Трѣкци отговорилъ, че те изслѣдва наново този случай и че ще даде разяснения по него въ най-скоро врѣме. Слѣдъ това протестиратъ противъ кампанията на германската и австрийска преса противъ руската делегация, че протакала прѣговоритѣ, когато отговорността не падала върху руската делегация, а на германската Еммануелъ и графъ Чернинъ сж изразили, че далечъ не сж испиратори на тѣя вѣспикарска кампания и че прѣсатѣ изнѣсѣ истинското развитие на събитията.

Щабъ на 69-й пѣхотенъ полкъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 8076.

Обявява се, че при 69 и пѣхотенъ полкъ (3-а Армия) се формира музикански хоръ.

Длъжността Капелмайсторъ, както и всички останали музични длѣжности сж вакантни. Желающитѣ да постѣпятъ да подадатъ ведѣна заявление до шаба на полка или пъкъ да направятъ постѣпки прѣдъ съответствующитѣ си началници да бъдатъ прѣведени въ полка.

25 и януарий 1918 год.

1-3 Отъ Щабъ на 69-й пѣх. полкъ